

[Anna-Marie Hansen]

Det er velfungerende og efterspurgt uddannelsesinstitutioner, der nu skal lide for besparelsernes skyld. Sigtet med disse besparelser kan let falde til jorden, når netop progressive og initiativrige uddannelsesinstitutioner nedlægges eller sammenlægges hen over hovedet på motiverede og engagerede medarbejdere.

Pædagogisk udvikling og faglig udvikling med henblik på løsning af nye opgaver i fremtidens skole og løsning af vort samfunds andre store uddannelsesmæssige udfordringer skal ses i sammenhæng med de betingelser, der bydes medarbejdere i ændrings- og udviklingsperioder. Skrivebordsplanlægning og udtænkte strategier gør det ikke alene. Drivkraften er mennesker, og forandring bør ske på menneskelige vilkår i en demokratisk proces.

Man kan undre sig over mange ting i denne sag. Først lægger ministeren op til en regional vurdering ud fra nogle meget stramme kriterier. Så kommer der et oplæg fra disse udvalg, der reelt er taget som gidsler i ministerens spil, og hvis arbejde har udløst et lokalt politisk opgør med følelsesmæssige slåskampe og modstridende lokalpolitiske og uddannelsespolitiske interesser.

Ministeren ændrer så lidt i sine overvejelser og fremsætter et forslag her i Folketinget. Ministeren har ved gentagne lejligheder prist de lokale afgørelser i høje toner og udtrykt, at ministeren ved, hvor stor uddannelsesmæssig, kulturel og økonomisk betydning man i et lokalt samfund tillægger seminarierne.

Efter lange forhandlinger med en række partier ender vi nu med noget helt andet. De regionale udvalgs udtalelser og beslutninger betyder ikke noget mere. Afstemninger i lokalområder betyder ikke noget mere. Uddannelsespolitiske argumenter har hele tiden betydet meget lidt. Hvad medarbejderne på seminarierne mener, har været en biting i hele denne kaotiske og planløse proces.

Hvor blev kriterierne fra skitseforslaget af? Hvor blev kriterierne fra nr. L 124 af, hr. minister? Hvilke principper styrer egentlig det her? Vi har hele tiden sagt, at det bestemt ikke er overordnede politiske hensyn, der har vejet tungt. Men når ikke engang de ting, ministeren selv påstår at lægge vægt på, tæller, så er vi langt ude. Hvad betyder det, at de unge rent faktisk søger nogle seminarier frem for andre? Åbenbart ingenting. Flere af de nedlæggelses-

truede seminarier har endog meget høje søgningstal. Det bekymrer ikke ministeren.

Der er heller ikke nogen linje, når det gælder bygningsstandard og investeringsbehov, i en eventuel modernisering. Her nedlægger man nye seminarier. Uanset hvordan man betragter sagen, er der ingen klar linje, bortset fra det gode princip der ligger i den amtsvise fordeling af seminariepladserne.

Nej, hen over hovedet på de regionale udvalg, som man bad se på sagen, hen over hovedet på seminarierne og på medarbejderne og de studerende fælder flertallet øksen som landets højeste domstol og afsiger en meget vilkårlig dom.

Jeg vil gerne bede undervisningsministeren begrunde dette, ikke ud fra nogle snævre finanspolitiske hensyn, men beskrive de uddannelsesmæssige og de uddannelsespolitiske perspektiver. Har man overhovedet bekymret sig om fremtidens lærerbehov? Nej, man har slet ikke villet inddrage spørgsmålet om fremtidens folkeskole, om det stigende behov for lærere til voksenuddannelse m.m. Det er uddannelsespolitik, og det mangler i lovforslaget og endnu mere i forligsskitsen.

Jeg tror, at der overalt i seminarieverdenen er skuffelse. Nogle seminarier kan i første omgang ånde lettet op. Andre blev pludselig kastet på besparelsesbålet. Men uanset hvad, så tror jeg, at seminarierne er skuffede over, at hensynet til det faglige og pædagogiske arbejde og til igangværende udviklingsprojekter helt er ude af billedet.

Der er grund til at anmode undervisningsministeren om at leve op til sin titel og undlade at fungere som en reservefinansminister. Det kan hverken regeringen eller uddannelsesinstitutionerne eller brugerne være tjent med. Det er ikke en afviklingsminister, vi skal have. Landet har brug for en udviklingsminister.

Socialdemokratiet mener, at der på landets seminarier findes faglige og pædagogiske ressourcer til at gå ind i løsningen af de mange uddannelsesmæssige opgaver, vort samfund har så hårdt brug for løsning af. Der bliver behov for flere lærere til at undervise vore børn. Allerede midt i 1990'erne vil mange af de nuværende lærere nå pensionsalderen. Der er brug for lærere til at undervise voksne. Disse lærere har brug for gode pædagogiske kundskaber for at motivere og inspirere voksne, der på et tidligt tidspunkt har forladt skolen.